

Johan de Nooy ([dN 09.02.43](#)) over zijn zus **Go**
[dN 09.02.37](#)

Govertine Johanna (Go), *Ede 9 maart 1924,
†Haren 1 maart 2005.

Vernoemd naar Govert Snoek, broer van Moeder,
man van Maria de Nooij (8.8)

x Jan Schreurs 6-6-1973, * Amsterdam 221222

† Winssum 220301.

Kinderen: Hans *29-8-51 †23-5-18, Wim *14-4-54 ,
Machteld *3-12-58, Kasper *23-9-60.

Wonen: Park Paasberg 26 en Grotestraat 13, Ede,
Oldebroek, Rijksstraatweg en Ossewei, Haren (Gn),
Nesciolaan Haren.

DE HEERE VERBLIJDDDE ONS MET
DE GEBOORTE ONZER DOCHTER
GOVERTINE JOHANNA

J. DE NOOY.

A. N. G. DE NOOY-SNOEK.

EDE, 9 MAART 1924.

Na de oorlog was ik 3 en Go 22. In het huis op Park Paasberg 26, Ede was geen behoorlijke badkamer en dus was het de wekelijkse teil, in een koude keuken of bijkeuken. Go vond dat niks en ging dan naar het badhuis, op de hoek van de Ericalaan en Stationsweg. Bij wijze van traktatie mocht ik dan af en toe mee. Een warme douche, wauw hé!

Vader met Go en Rie,
1929

In de oorlog zorgde Go voor eten, tot in de Achterhoek toe haalde ze, op de fiets, aardappels en groenten. Zo fietste ze ook regelmatig naar Barneveld, naar tante Bets Wilms-de Nooij, die een grote moestuin had. Haar contact met de Wilms tak resulteerde in een levenslange vriendschapsrelatie met nicht Geesje Wilms ([dN 09.02.11](#)).

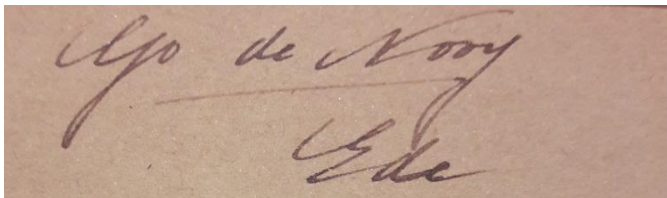
Op de MULO haalde ze hoge cijfers voor wiskunde, want ze kon goed rekenen.

Toen ze in de twintig was, was ze ook voorzitter van de "meidenkeet", de gereformeerde vereniging voor meisjes van 12-16.

In ±1950 ben ik met Go en Tine ([dN 09.02.39](#)) een week naar Valkenburg geweest, in een hotel. Veel weet ik er niet meer van: o.a. dat we naar een zwembad gingen en dat ik bij de mannen, dus apart moest zwemmen in dat katholieke land. Met hulp van de badmeester werd dat gelukkig hersteld. En we gingen in België naar de waterval van Co en de grotten van Remouchamps. En we bezochten een circus (so hé, dát had ik nog nooit gezien, een ongereformeerd, goddeloos circus! Ook zaten we in een pretpark in een kabelbaan!

Ze is in Ede in het zwembad een paar keer flauwgevallen, vanwege de kou? Slechte conditie, na de oorlog?

Ze heeft nog eens verkering gehad met Leen Koopmans, wat niks werd. Die logeerde een keer bij ons en ik moest van de zusjes hem 's ochtends koffie met zout brengen. Daar reageerde hij nogal furieus op, wat zijn reputatie ook al niet ten goede kwam.

A photograph of a piece of aged, light brown paper with handwritten text in dark ink. The text is written in a cursive, somewhat slanted script. The top line reads "Go de Kooij" and the bottom line reads "Ede".

Go in drogisterij "Het Gouden Kruis"

Go deed de administratie bij Macostan. Was ze de opvolgster van tante Anna ([dN 08.02.32](#))? Zo heeft ze ook mijn eerste loonzakje (vakantiewerk) gevuld: met 1 kwartje! Ze wilde directrice worden, maar dat wilde oom Zwerus ([dN 08.02.24](#)) niet. Toen kwam de drogisterij "Het Gouden Kruis" in beeld, maar "ze moest

eerst het diploma halen". Dat deed ze met haar vriendin Fi vd Brink uit Zutphen.

Go is 1x gezakt, op iets onbenulligs, trouwens. Van het Gouden Kruis maakte ze later een groot succes! Met 10 man personeel. Het werd zelfs een B.V., ik werd commissaris, maar na 1 jaar verviel dat omdat ze de toko verkocht, want: ze trouwde met Jan Schreurs op 6-6-1973.

Ze woonden eerst in een groot oud huis in 't Harde, later in Haren aan de Rijksstraatweg en de Ossewei. Jan was filiaalchef bij de Vihamij, een technische groothandel, met diverse vestigingen in NL. Nadat Jan was overleden, verhuisde Go naar een eigen flat in een verzorgingshuis in Haren (torenflat langs de A28).

Het ontbijt op Park Paasberg 26: dat was niet altijd even gezellig. Vader zat dan quasi opgewekt vier boterhammen weg te werken en Moeder en ik zaten na 1 boterham geduldig te wachten tot hij klaar was. Vlak voor het eind kwam Go dan beneden (ze was geen vroege opstaander) en at nog even een boterham mee. Daarna gingen Go en Vader samen op de fiets naar de Grotestraat, Vader naar Macostan en Go ook, maar later naar de drogisterij, die daarnaast lag.

Ik meen, in 1955, ging ze boven de drogisterij wonen, waar ik vaak kwam logeren. Het achterste deel van de eerste verdieping was een grote zolder, waar ik – met Kees Lam – de Märklin trein kon uitleggen. En ook toen wij vanuit Park Paasberg naar het Doelenplein verhuisden konden Vader, Moeder en ik bij haar terecht. Gastvrijheid stond bij haar altijd hoog in het vaandel.

In 1960 kocht Macostan een DAF600, vooral als boodschappenwagentje, maar bijna niemand wilde in die “truttenschudder met jarretelaandrijving” rijden. Go had geen last van dit soort macho overwegingen en nam het wagentje over. Toen ze hiermee eens 's avonds naar Arnhem reed, haalde ze wat ongelukkig een tankwagen in en kwam met het linkerwiel in de berm. Ze rukte het stuur naar rechts en kwam hardhandig in aanraking met de vrachtwagen, ketste terug en botste tegen een boom. Ze had o.a. een hersenschudding en een zware hoofdwond. Als passerende mensen de wond niet hadden dicht gehouden tot de ambulance kwam, was ze waarschijnlijk doodgebloed!

Ze had het autorijden niet echt in de vingers; zo herinner ik me nog een uitstapje met haar en Vader en Moeder naar de Eiffel en Luxemburg, dat Vader haar min of meer opdrong om het stuur over te nemen van zijn grote 6-cilinder Vauxhall Cresta en dat ze er weinig van bakte.

Go wordt 80 jaar 9-3-2004; sketch Johan in Garderen op 9-5-04

✱ Go deed in de oorlog het huishouden en fietste tot in 's-Heerenberg om piepers te halen voor soms 28 man, évacués van de Veluwezoom.

✱ Ze leerde me klok kijken (heeft niet zo veel geholpen met vroeg opstaan).

✱ Ze bracht me eerlijkheid bij (pakje boter dat ik stal van de melkboer).

✱ Vaak werd haar verjaardag niet, of later, gevierd, want op 9-3 was er altijd wel: ouderavond, kerkraad, dankdag, ziekenhuis, etc. Daar was ze regelmatig kwaad over!

✱ Aangestoken door mijn popmuziek kocht ze 'de Postkoets' van de Selvera's en ik geloof ook nog "All of a sudden my heart sings" van Paul Anka.

✱ Mijn eerste Latijn (i.v.m. drogistendiploma) heb ik van haar geleerd. Zij moest namen van geneesmiddelen kennen in het Latijn en die overhoorde ik haar dan. O.a.: groen-citroenzure-ijzerammoniak was: citras ferricus cum citrate ammonico viridis. En dat voor het drogistendiploma!

✱ Ik kon bij haar oefenen voor het typediploma, door etiketten te typen voor nieuw ingekomenen in Ede en later mocht ik pakketjes rondbrengen. Ik deed dat "veel sneller dan mijnheer Lith". Zo leerde ik iets over marketing en promotie. Ik verdiende er ook nog wat geld mee!

✱ Ik hielp haar bij het balansen en stond in het stalletje op de zomeravondmarkt drop te verkopen, die ik 's middags had afgewogen.

✱ Ik logeerde vaak bij haar aan de Grotestraat; een keer gingen we eten in het Koetshuis in Leersum. Daar at Prins Bernhard ook wel eens, dus "goed genoeg voor ons". Bij het eten vroeg ik haar: "doe ik het zo goed Go?"

✱ Op de Grotestraat heb ik ook nog eens van een lekkend dak het ijs afgebikt. Met het bikken ging ook een stuk van de dakbedekking mee. Daarna lekte het nog harder!

✱ We gingen ook Vader en Moeder eens van een reis ophalen, in Venlo. We kwamen wat laat terug van een etentje, hadden ook wat te veel op én hadden samen de

grootste schik (Go de slappe lach), met Vader en Moeder achterin. Vader vroeg me te stoppen en deed het naar huis rijden zelf wel!

* Bij de perikelen rond Macostan, ik bedoel de opvolging van Menno in 1985, hebben Jan en Go me altijd door dik en dun gesteund.

* Ze vroeg me in 1972 als commissaris van haar pas opgerichte B.V. Maar toen kwam Jan Schreurs in de bocht en was het blauwe maandag-commissariaat weer voorbij, want ze ging trouwen op 50-j leeftijd en verkocht de zaak.

* Als we belden, hadden we meestal plezier aan de telefoon (050-348482). En als ik eens wat problemen met mijn zaak MEMO Import-Export had, begreep zij meteen wat er aan de hand was, en kwam met kritische vragen of goede opmerkingen.

* Nu ik bijna stop met werken hoop ik wat vaker naar Haren te komen.

Go in 1965

Huwelijk van Go en Jan [dN 09.02.37](#) op 6-6-1973

Toen Vader op 7-10-1984 overleed kreeg ik o.a. zijn portefeuille. Daar zaten 2 foto's in: van zijn geliefde vrouw An en natuurlijk van zijn Gooffie, zoals Go's koosnaam was.

1-3-2005 Vlak voor haar 81^e verjaardag overlijdt Go om ±12.45u in haar slaapkamer in Haren, mijn liefste en oudste zus, met wie ik altijd veel contact had. We scheelden krap 20 jaar en zij heeft zeker een flink stuk van mijn opvoeding gedaan. Ik mis haar bijna dagelijks. Het laatste jaar van haar leven heb ik haar ongeveer elke 2 weken opgezocht, waarbij ik haring meenam of pralines, of cherrytomaatjes uit eigen kas.

Ze had een paar dagen tevoren van de dokter een palliatieve sedatie gehad, waar ook Tine bij was. Die zei later dat Go zich dit goed realiseerde en dat er een paar grote tranen over haar wangen biggelden.

Wim Schreurs belde mij zaterdag dat ik wellicht beter maandagochtend al kon komen i.p.v. woensdag. We hebben toen een hele tijd zitten praten aan haar bed, waar zij rustig lag te ademen, soms met een zacht rocheltje.

Janita dekte de tafel in de woonkamer ernaast en toen we daar zaten te lunchen stond ze opeens op een ging naar Go toe. Ze zei: kom eens gauw. Wij erheen en daar ze, met haar hoofd opzij: ze was stilletjes heengegaan, toen wij er nét even niet bij waren... Een kantelpunt in mijn leven. Ik mis haar nu al!

Toespraak van Johan ter gelegenheid van Go's
uitvaartdienst, Haren 5-3-2005.

Go, de oudste zus en ik, het kleine broertje, konden het beregoed met elkaar vinden. Daar kwam niemand tussen.

Dat lag ook wel voor de hand want zij bleef het langste thuis van de zussen. Waar zij niet alleen een deel van mijn opvoeding voor haar rekening nam, maar ook bijna altijd mijn partij trok tegenover vooral Vader, die nogal een kort lontje had, en die mij vaak meende te moeten tuchtigen. Gelukkig kon Go Vader goed aan.

Een stukje van deze opvoeding was: afdrogen op zondagmiddag: ik baalde dan als een stekker, want na het eten wachtte de vrijheid, om iets met de vrienden te gaan ondernemen. Maar nee, geen kans.

Eerst werd grondig – maar vooral tergend langzaam in mijn optiek – de vaat voor-ge-spoeld, en erna moest ik erbij komen. En het was niet best, als ik verstek liet gaan!

Maar eenmaal aan het drogen kreeg ik er toch wel weer schik in, en dan zongen wij luidkeels allerlei liederen, zoals ‘de Postkoets’ van de Selvera’s. Soms zo hard dat Moeder de keuken inkwam en riep: “denk aan Vader”, die boven lag te dutten. Zo ging dat toen op Park Paaschberg 26.

Vanwege de oorlog, waar ze druk was om ons huishouden vol évacués te runnen, was haar opleiding na de Handelsschool helemaal uit de hand gelopen, maar ik denk dat ze qua intellect de beste van ons vijven was.

Haar grote wilskracht was ook wel eens lastig.

En je deed het ook niet zó snel goed in haar ogen.

Zij hielp mij dan wel altijd, maar ik hielp háár ook, zonder mij dat te realiseren, want ze betaalde een keurig uurloon in “Het Gouden Kruis” natuurlijk. Ik heb daar voor mijn typediploma leren typen, voor mijn rijbewijs kon ik pakjes in de auto wegbrengen en het leverde nog wat op ook! En het feit dat ik magazijnwerk later altijd zo leuk vond dank ik ook voor een deel aan Go, want in de

vakanties maakte zij mij 'magazijnchef' en ik leerde daar snel de weg kennen.

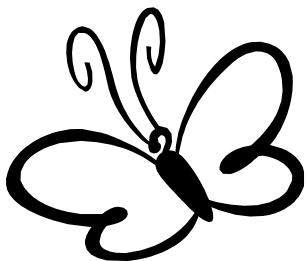
Later toen ik een eigen zaak had, was zij mijn telefonische helpdesk, want ze begreep meestal direct wat de problemen waren, en ze kwam vaak met goede suggesties.

Een aantal van de anekdotes, die ik nu vertel heb ik verleden jaar ook al tijdens Go's 80^e verjaardag verteld. En ik zou gemakkelijk nog een uurtje door kunnen gaan. Zo hielp ze Rie, die een hernia had, nog eens met het huishouden op haar vrije woensdagmiddag. Wel 2 maanden lang! Ook heeft zij jarenlang in Haren bejaarden bezocht om hun eenzaamheid te verlichten of ze met raad en daad bij te staan.

Maar vlak na het leuke feest in Garderen (80^e verjaardag) kwam Go op bed te liggen en ze is er eigenlijk niet meer vanaf gekomen. Ik ging er elke 2-3 weken heen met haring of lekkere bonbons, om bij te kletsen en haar eten te geven. Ik heb deze bezoeken als heel waardevol ervaren. En eigenlijk begon mijn rouwverwerking al een beetje vanaf het moment dat ik haar doodziek op bed zag liggen.

Je zag haar langzaam maar zeker achteruitgaan, soms met een kleine opleving en hoewel iedereen Go vroeger kende als een stevige tante, werd ze nu alleen maar aandoenlijker.

Go, als ik bedenken wat je van je leven, je omgeving en je gezin hebt gemaakt, en wat je voor velen hebt betekend, was je een christen van de daad, en zal ik aan jou steeds met een glimlach terug blijven denken!

` door Irene Meijer

Herinnering aan Tante Go,
Mijn eerste herinnering aan tante Go is haar kamer op de oude zolder van de drogisterij. Heel spannend om daar te mogen spelen tussen de voorraden die zo lekker roken. Tante Go vond ik vanwege haar woonsituatie veel jonger en 'hipper' dan mijn ouders. Na de verbouwing veranderde tante Go in de tante met de meeste en de mooiste logeergelegenheid. Alle drie de logeerkamers hadden een eigen kleur. Jacqueline en ik begonnen aan de voorkant in de gele kamer, maar het Edese uitgaansleven in de Grotestraat was dermate luidruchtig dat wij uiteindelijk de voorkeur gaven aan de met klimop gordijnen verluchtigde achterkamer. Bijkomend voordeel was dat tante Go daar haar vele paren schoenen bewaarde. In mijn herinnering waren dat er wel honderd. Wij versleten hooguit één paar schoenen per jaar (afgezien van de plastic waterschoenen die voor de zomer waren).

Jacqueline en ik logeerden tot ons veertiende elk jaar wel een aantal keren bij tante Go, die natuurlijk onze favoriete tante was. Niet alleen omdat we altijd dropjes mochten afwegen (en ongelimiteerd mochten opeten), niet alleen vanwege de verhalen die ze voor ons verzong, maar ook omdat het leerzame tijden waren. Wat we niet aan onze moeders durfden te vragen, vroegen we aan haar. Dat kwam ook omdat ze zelf erg open was; over de winkel, over de meisjes (Ditje en Gertje), over meneer Terburg, over financiën, over cosmetica (crème pour le coup van Payot...) over liefde en verliefdheid, over teleurstelling en ambitie.... Warenkennis deden we ook op. Tante Go ging dan 's avonds of op zondag bij ons 'winkelen' in haar drogisterij en stelde dan 'gemene' vragen. Mag ik van u een patiëntbroek? Ik zou graag een cadeautje willen voor mijn tante die 40 wordt, kunt u me iets aanraden? Mijn kind hoest, welke hoestsiroop is geschikt? Toen Jacqueline en ik op een gegeven moment vrijwel alle vragen goed konden beantwoorden, mochten we in de winkel staan en echte klanten helpen.

Logeren bij tante Go was een feest. Samen koken bijvoorbeeld, tante Go leerde ons gevulde eieren maken, kersen op siroop als toetje,

huzarensalade. Één mislukte maaltijd staat me nog goed bij; spaghetti met saus gemaakt uit een blikje kippensoep. Gruwelen was dat. 's Middags aten we de lunch bij een vriendin van tante Go, Tity Pestman?? Als we uitgewogen of beter uitgesnoept waren en tijdelijk even geen dropje meer door onze keel konden krijgen, verkenden we door de week - als tante Go aan het werk was - de buurt, dat enge steegje richting het station, deden we boodschappen of lazen we boeken. Nadat we alle stripboeken uit hadden, stapten we over naar de 22 (?) delen van Angelique die ons de beginselen bijbrachten over liefde en leed, avontuur en risico. In het weekend naar de film. The Sound of Music heb ik voor het eerst met tante Go en Jacqueline gezien (en daarna nog 6 keren), samen naar de kerk, op bezoek bij opa en oma. Ik heb van alle logeerpartijen intens genoten!!

Na m'n twaalfde namen de bezoeken geleidelijk af vanwege andere interesses, kamperen in Balkbrug, korfballen, en vanaf m'n zestiende actief worden in Amnesty International en de wereldwinkel. Maar tot op heden staan de logeerpartijen scherp in mijn geheugen gegrift. Lieve tante Go bedankt!!

Irene

Voor tante Go,

Aan de andere kant
Is het licht
De drempel over
Een nieuw gezicht
Rust in de tijd
Ruimte in eindeloze eeuwigheid

Achter U

Sneeuw die de aarde bedekt
De zon met haar warmte
Hemels leven verwekt
Regen komt in vlagen
Een samen zijn
Op golven gedragen

Achter U

Nabij zijn van kinderen
Hechte vertrouwdheid
Speelde saamhorigheid
Met milde kracht
Is leven door U
In evenwicht gebracht

Door U
Voor ons

Kwetsbare broosheid
Vanuit doortastend respect
Overgave aan zorg

vanuit aandachtige liefde
Vervaging van contouren
vanuit heldere blik
Geduld met de dood
vanuit eerbied voor leven

Dit is
Door U
Nu overgegeven.

Voor U

Schatten die wij herkennen
In levende gulheid
In ervaren wijsheid
Door geestelijke kracht
Uw horizon
Kent geen grens meer

Ademen
in bevrijding.

5 maart 2005,
Marjolijn